

บทที่ 3 คำคืนหนึ่งในจัสมินบาร์

หากหลับตานึกว่ากำลังนั่งอยู่ในหอศิลปะแห่งหนึ่งซึ่งกำลังจัดการแสดงละครบนเวที ฉากแรกยามเมื่อแสงไฟค่อย ๆ เจิดจ้าขึ้น เผยให้เห็นความเป็นไป แวบแรกนั้น ผู้ชมจะพบกับ “ความรู้สึกหนึ่ง ๆ” ตามที่แสงไฟ การจัดแสดงฉาก การแต่งกายโดยรวมของตัวละครที่น่าเสนอ และเนื่องด้วยประสบการณ์ร่วมกันทางสังคมทำให้ผู้ชมพอคาดเดาได้ว่า ฉากละครอยู่ในสถานการณ์ใด ต่อเมื่อแสงไฟส่องไปเฉพาะตัวละครแต่ละตัวบนเวที เมื่อนั้น ผู้ชมจึงเริ่มเห็นความต่างในความเหมือนได้เด่นชัดขึ้น ผู้หญิงบริการในบาร์เบียร์เปรียบเสมือนผู้แสดงบนเวที หากคนนอก หรือผู้ชม กวาดสายตามองเพียงผ่าน ๆ พร้อมกับคลังความรู้ชุดหนึ่ง ย่อมสามารถตัดสินใจวาดภาพตายตัวได้โดยไม่ต้องขบคิดมากไปกว่านั้น แต่หากผู้ชม ไม่เพียงแต่จะไม่ต้องการพันธงอย่างฉับพลัน แต่ยังต้องการเงี่ยหูฟังและสังเกตความเป็นไปของชีวิต เมื่อนั้น ผู้ชมจะค่อย ๆ เห็นถึงบางสิ่งบางอย่างที่ซ่อนเร้นอยู่เบื้องหลัง

การนำเสนอในบทนี้เพื่อสร้าง “ความรู้สึกหนึ่ง ๆ” ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว และยังสามารถขยายจะเผยให้เห็นถึงตัวละครที่เกี่ยวข้องมากมาย ซึ่งล้วนแล้วแต่มีทั้งความเหมือนและความต่างในการคิดและการแสดงออก หากพิจารณาเพียง “แวบแรก” จะมองไม่เห็นถึงความสลับซับซ้อนใน ขั้นตอนการคิดต่อสถานการณ์ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือมองไม่เห็นกฎเกณฑ์ในการปฏิบัติที่ซ่อนอยู่ (hidden rules)

บาร์เบียร์ที่จะนำเสนอในส่วนนี้เป็นบาร์เบียร์ที่ตั้งอยู่ในแถบที่มีการแข่งขันสูง เหตุผลในการเลือกบาร์แห่งนี้เนื่องจากจะทำให้เห็นถึงการแสดงออกที่หลากหลายของผู้หญิงที่ทำงานในบาร์เดียวกัน นับตั้งแต่การแต่งกาย กิริยาท่าทาง วิธีปฏิบัติตัวกับลูกค้า ความเข้าใจและทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ การประเมินลูกค้า เป็นต้น

การนำเสนอเชิงพรรณนาแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ส่วนด้วยกัน ส่วนแรกจะเป็นการให้ภาพของ “จัสมินบาร์” เพื่อให้เห็นถึงลักษณะภายนอก และกติกา กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของบาร์เบียร์แห่งนี้ ส่วนที่สองจะเป็นการนำเสนอชีวิตประจำค่าคืนของผู้หญิงซึ่งเธอต้องปฏิสังสรรค์ทั้งกับเพื่อนร่วมงานและลูกค้า

1. ลักษณะของจัสมินบาร์

จัสมินบาร์ อยู่ย่านถนนลอยเคราะห์ บนถนนสายนี้มีบาร์เปิดอยู่ติดกันนับสิบแห่งตลอดสองฟากฝั่งของหัวถนน และสามารถเดินทะลุไปยังไนท์บาร์ซ่า แหล่งจับจ่ายใช้สอยที่มีชื่อเสียงในยามค่ำคืนของจังหวัดเชียงใหม่

ภาพรวมในการตกแต่งสถานที่ของจัสมินบาร์แห่งนี้เปรียบเสมือนการสร้างพื้นที่ใหม่ ที่ผสมผสานระหว่างแนวคิดแบบตะวันตกกับแนวคิดแบบไทยในความหมายโดยทั่วไป โดยมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเซ็กส์แทรกตัวอยู่ในลักษณะต่าง ๆ

ด้านหน้าบาร์แห่งนี้เปิดโล่งหากเดินผ่านหน้าร้านสามารถมองเห็นความเคลื่อนไหวภายในอย่างชัดเจน บริเวณหน้าบาร์ตั้งโต๊ะที่มีลักษณะเป็นโต๊ะสนามริมทางเดินเท้า 4 ตัว และด้านในของบาร์มีที่นั่งเป็นเก้าอี้ทรงสูงหมุนได้อยู่บริเวณเคาน์เตอร์ภายในร้านราว 8 ที่นั่ง รูปทรงของเคาน์เตอร์มีลักษณะเป็นรูปตัวแอล ทำให้เกิดพื้นที่ด้านในที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัว นอกจากนี้ยังมีเคาน์เตอร์เล็กริมผนังด้านหน้าใกล้กับโต๊ะสนุกเกอร์ที่ตั้งอยู่กลางร้าน ตำแหน่งแห่งที่ของการจัดวางโต๊ะ เก้าอี้ล้วนแล้วแต่เปิดพื้นที่ในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับลูกค้าในรูปแบบต่าง ๆ เช่น โต๊ะริมบาทวิถีที่เอื้อต่อการเรียกลูกค้าและการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าที่เพิ่งมาใช้บริการบาร์เบียร์ในครั้งแรกและในกรณีที่ถูกคำมามากกว่าหนึ่งคน เก้าอี้ทรงกลมหมุนได้รอบทิศริมเคาน์เตอร์เอื้อต่อการปฏิสัมพันธ์อย่างแนบชิดระหว่างผู้หญิงกับลูกค้า ตลอดจนมุมมืดช่วยสร้างพื้นที่ส่วนตัวขึ้นท่ามกลางพื้นที่สาธารณะ

รอบผนังบาร์เบียร์แห่งนี้มีรูปธงชาติหลากหลายขนาดของประเทศต่าง ๆ ติดอยู่ทั่วฝาผนังเหนือเคาน์เตอร์เล็กมีรูปการ์ตูนเป็นภาพหน้าชายชาวตะวันตกมีหนวดเคราครีมหากพิจารณาอย่างละเอียดขึ้นจะเห็นภาพของหญิงสาวเปลือยกายซ้อนอยู่บนหน้าชายในภาพด้านบนของภาพมีข้อความว่า "What's on man's mind ?" ขณะที่ ด้านล่างของภาพมีลายเซ็น "Sigmund Freud" ผนังด้านบนของบาร์ประดับด้วยไฟดวงเล็กหลากหลายสีสัน บาร์แห่งนี้เลือกใช้ไฟค่อนข้างสว่างทำให้ดูแปลกตากว่าบาร์ในละแวกดังกล่าวซึ่งโดยมากเป็นสีทึมเข้ม

ด้านในเคาน์เตอร์มีเหล้าและเครื่องดื่มที่มีอัลกอฮอล์ทั้งของต่างประเทศและเหล้าไทยตั้งอยู่เรียงรายหลากยี่ห้อ พร้อมแก้วรูปทรงต่าง ๆ ผนังด้านหลังที่วางขวดเหล้าเป็นกระจกสะท้อนเห็นความเคลื่อนไหวภายในร้าน ถัดจากชั้นวางเครื่องดื่มมีโทรทัศน์ที่รับรายการต่างประเทศ อยู่ติดผนังด้านบน ตามด้วยหิ้งสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ประกอบด้วย รูปปั้นขนาดเล็กของรัชกาลที่ห้า นางก๊ก และกุมารทอง บนหิ้งยังมีแผ่นด้ายแดง และกระถางธูปตั้งอยู่ ด้านล่างของหิ้งมี

พวกมาลัยห้อยอยู่หลายพวง ก่อนถวายพวกมาลัยเหล่านี้จำเป็นต้องปลิดดอกจำปีทิ้งเสียทุกพวง เนื่องจากเป็นที่รู้กันว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์หนึ่งไม่พึงปรารถนา กับดอกไม้ดังกล่าว

ด้านในของร้านเป็นทางเดินทะลุออกหลังร้าน มีครัวเล็กและห้องพักของเจ้าของร้าน มุมหนึ่งของหลังร้านมีตะปุดอกไว้หลายตัวสำหรับพนักงานในร้านนำกระเป๋ากับของใช้เล็ก ๆ น้อย มาห้อยอยู่ในบริเวณนี้ ส่วนอีกด้านหนึ่งของร้านใกล้กับโต๊ะสนุ๊กเกอร์เป็นทางเดินเข้าห้องน้ำ

การสร้างกิจกรรมต่าง ๆ ในร้านเน้นรูปแบบสอดคล้องกับกลุ่มลูกค้าที่มาจากประเทศทางแถบยุโรป อเมริกา เป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมการเล่นสนุ๊กเกอร์ กิจกรรมปาร์ตี้ การรับรายการโทรทัศน์ต่างประเทศ หรือแม้กระทั่งการห้อยระย้าของเหลือขนาดเล็กบริเวณเคาน์เตอร์ด้านนอก การห้อยระย้าเป็นวัฒนธรรมของตะวันตกที่หากมีลูกค้าคนใดแจ้งความประสงค์กับเจ้าของร้านว่าต้องการเลี้ยงดื่มพนักงานในร้านทั้งหมด ก็จะมีการสั่งระย้าดังกล่าวเพื่อหันจุดสนใจมาทางเดียวและแจ้งว่าต่อไปเป็นการเลี้ยงดื่มทั้งบาร์จากลูกค้าคนใด

การเลือกสรรเครื่องประดับร้าน ธงประจำชาติในแถบตะวันตกที่ติดอยู่รอบผนังของบาร์ ธงหลากหลายชาติแสดงถึงความเป็นสากลที่ถูกสถาปนาขึ้นใหม่ในสถานที่แห่งนี้ ภาพผู้หญิงเปลือยที่วาดขึ้นบนภาพหน้าของซิกมันด์ ฟรอยด์ ภายใต้แสงไฟสีออกเหลืองสว่าง ดูราวกับจะเปิดเผยให้เป็นที่รู้กันว่า เซ็กซ์เป็นสื่อกลางระหว่างผู้ชาย ผู้หญิง อันถือเป็นสาระหลักของการปฏิสัมพันธ์ในพื้นที่แห่งนี้ที่ถูกสถาปนาขึ้นมาใหม่ หากนับว่า ธงของชาติต่าง ๆ ระย้าของเหลือและภาพของนักจิตวิเคราะห์ชื่อดังของโลกเป็นตัวแทนของตะวันตก รูปปั้นรัชกาลที่ห้า นางกวัก และกุมารทองบนหลังสักการะบูชา อาจถือเป็นตัวแทนความลึกลับแบบไทย ๆ ที่ดำรงอยู่

การดำรงอยู่ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ ไม่เพียงแต่จะมีความหมายสำหรับเจ้าของกิจการที่ไปเช่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้มาเพื่อให้กิจการทำมาค้าขึ้นเท่านั้น แต่ยังมีความหมายสำหรับผู้หญิงบาร์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้เป็นความหวัง กำลังใจ ความเชื่อมั่น และความโชคดี ไม่มีผู้หญิงคนไหนในบาร์ที่เมินเฉยต่อการแสดงความเคารพ ตลอดจนรวมถึงการติดสินบนกับตัวแทนของสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติเหล่านี้ แน่แน่นอนว่าสาระการบนบานศาลกล่าวของพวกเธอล้วนมีขอบข่ายเกี่ยวกับเรื่อง การสร้าง "เสน่ห์" ที่แตกต่างจากการนำเสนองานภาพ "เซ็กซ์" อย่างตรงไปตรงมาตามภาพของซิกมันด์ ฟรอยด์ ผู้หญิงบางคนรู้จัก 'กุมารทอง' ว่า ท่านขอพรเด็กเล่นคันเด็ก หรือไอศกรีม ของตอบแทน ถูกนำขึ้นหิ้งบูชาในคำคืนถัดมาทันที หากคำคืนที่ผ่านมาเธอสมหวังกับคำอธิษฐานว่า "ขอให้คืนนี้ ได้แขกกระเป๋านัก" หรือบางทีอาจขอเพียงแค่ "ได้แขก" เท่านั้นก็พอสำหรับผู้หญิงบางคนที ระหว่างนี้ดูเหมือนจะ "ดวงตก" ในความหมายที่ว่า ลูกค้าที่เคยรุมกันมาติดพัน หายหน้าหายตาไปเสียหมด การถวายของเช่นไหว้ตอบแทนในคำคืนถัดมา โดยเฉพาะการถวายเหล้ายี่ห้อ

ต่างประเทศต่อรัฐบาลที่ห้า เป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จในค่าคืนก่อน ซึ่งเป็นภาพที่ถูกจับตาจากสมาชิกในบาร์เบียร์

2. ที่มาของจัสมินบาร์

จัสมินบาร์เปิดบริการครั้งแรกในช่วงต้นทศกาลทองเที่ยวเมื่อปี 2540 โดยการปรับปรุงพื้นที่โล่งสร้างเป็นร้านชั้นเดียวมีความกว้างขวางสองคูหาของตึกแถว เจ้าของความคิดในการเปลี่ยนแปลงพื้นที่แห่งนี้คือปองและนา ชายหญิงคู่หนึ่ง ที่อยู่ในวัยต้นสามสิบปี ความแตกต่างเฉพาะของจัสมินบาร์อยู่ตรงจำนวนเงินที่ใช้ในการลงทุนเป็นการร่วมหุ้นจากทุนรอนของทั้งสองฝ่ายหามาได้ ขณะที่บาร์เบียร์ส่วนใหญ่มักเกิดการลงทุนของชายชาวตะวันตก โดยมีฝ่ายหญิงที่ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาทำหน้าที่บริหารงานในร้าน

ปองและนารู้จักคุ้นเคยกันมาเป็นเวลาเกือบสิบปี ปองซึ่งระบุเพศทางสังคมของตนว่ากะเทย เธอเป็นคนลำปางโดยกำเนิด เรียนหนังสือถึงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แต่พบว่าตนเองชอบงานด้านบริการมากกว่า เธอมีประสบการณ์ทำงานในร้านอาหาร โรงแรม บาร์เบียร์หลายแห่ง และเคยเปิดบาร์เบียร์มาก่อนที่ไนท์บาร์ชา ช่วงชีวิตหนึ่งปองเคยเข้ากรุงเทพฯ ทำงานบริการทางเพศให้กับลูกค้าชายชาวต่างประเทศในบาร์เกย์ย่านสีลมราวหกเดือน ปัจจุบันปองมีชายหนุ่มชาวตะวันตกที่ได้ชื่อว่าเป็นแฟนคบหากันอยู่ โดยที่ฝ่ายชายอยู่ที่ประเทศบ้านเกิดของเขา และเดินทางมาเยี่ยมเยียนเป็นครั้งคราว ส่วนใหญ่ใช้วิธีการติดต่อกันทางโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ต

เมื่อราวสองปีก่อน เขาชักชวนนา เพื่อนสาวที่รู้จักกันมานานตั้งแต่สมัยเคยทำงานบาร์เบียร์ในเชียงใหม่ เข้าร่วมหุ้นเปิดกิจการบาร์เบียร์ของตนเอง ทางฝ่ายนา เธอเกิดที่จังหวัดแพร่ เรียนจบชั้นประถมปีที่หก นามาอยู่ที่เชียงใหม่กว่าสิบปีมาแล้ว แรกเริ่มเธอช่วยญาติคนหนึ่งซึ่งเปิดร้านอาหารอยู่ชานเมืองเชียงใหม่ได้ราวหนึ่งปี และต่อมาได้สมัครงานที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งบนถนนลอยเคราะห์ซึ่งเปิดต้อนรับชาวต่างประเทศ ในช่วงปี 2529 บาร์เบียร์ในเชียงใหม่ยังมีไม่มากนัก ส่วนร้านอาหารที่ต้อนรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีอยู่ประปราย นาได้พบชายชาวฝรั่งเศสจากการแนะนำของเพื่อน เธอเคยไปใช้ชีวิตกับเขาที่ประเทศฝรั่งเศสประมาณ 3 ปี ช่วงเวลาที่คบหากับหนุ่มรายนี้ เธอเดินทางไปกลับระหว่างเชียงใหม่กับฝรั่งเศสสามครั้ง ประสบการณ์จากการใช้ชีวิตในฝรั่งเศสทำให้นามีทักษะในการใช้ภาษาเพิ่มมากขึ้นอีกหนึ่งภาษานอกเหนือจากการใช้ภาษาอังกฤษ นับเป็นประโยชน์กับกิจการของเธอ ซึ่งมีลูกค้าที่ใช้ภาษาฝรั่งเศสมาเยือนอยู่ไม่น้อย ก่อนหน้าที่เธอจะมาร่วมหุ้นกับปองเปิดจัสมินบาร์ นาคเคยทำงานเป็น

หญิงบริการในบาร์เบียร์หลายแห่งของเชียงใหม่ ท้ายที่สุดเธอก็รวบรวมประสบการณ์เข้าร่วมเปิดธุรกิจของตนเองกับป๋อง

3. ตำแหน่งหน้าที่และกติการ่วม

สำหรับการบริหารงานในบาร์เบียร์นั้น พนักงานกลุ่มใหญ่ของร้านคือหญิงบริการที่ทำหน้าที่นั่งดื่มกับลูกค้า ส่วนพนักงานที่ทำหน้าที่ในการบริการด้านในเคาน์เตอร์มีเพียง 2 ตำแหน่งเท่านั้น คือ ตำแหน่งแคชเชียร์ที่ดูแลในเรื่องการคิดค่าเครื่องดื่มและรับจ่ายเงินให้กับลูกค้า ส่วนอีกตำแหน่งคือพนักงานหญิงทำหน้าที่ผสมเครื่องดื่มต่าง ๆ บาร์เบียร์บางแห่งที่มีขนาดเล็ก ทั้งสองตำแหน่งนี้อาจรวมอยู่ในตัวพนักงานคนเดียวกัน สำหรับที่จัสมินบาร์ มีพนักงานทำหน้าที่ผสมเครื่องดื่มและล้างภาชนะสองคนด้วยกัน และมีแคชเชียร์อีกหนึ่งคน โดยส่วนใหญ่การทำงานภายในเคาน์เตอร์ของบาร์ต่าง ๆ มักจะดำเนินการโดยเจ้าของร้านหรือญาติพี่น้องที่เจ้าของร้านไว้ใจเพราะงานในหน้าที่ดังกล่าวเปิดโอกาสให้มีการอื้ออวมได้ง่าย ในกรณีของจัสมินบาร์ก็เช่นกัน ญาติที่ซักชวนพี่สาวของเธอมาช่วยงานในเคาน์เตอร์ด้วย และบ่อยครั้งที่ตัวเธอก็เข้ามาช่วยในการผสมเครื่องดื่ม รวมทั้งเคยทำหน้าที่เป็นแคชเชียร์ในช่วงแรกที่เริ่มกิจการ

จัสมินบาร์เปิดบริการตั้งแต่บ่ายสองโมงจนกระทั่งถึงราวตีสี่ของวัน เวลาปิดขึ้นอยู่กับการใช้บริการของลูกค้า ในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวคือราวเดือนตุลาคมถึงเดือนเมษายนจะเปิดบริการจนกระทั่งถึงหกโมงเช้า แม้ว่าร้านจะเริ่มเปิดบริการตั้งแต่ช่วงบ่ายแต่เวลาเช้าทำงานของพนักงานจะอยู่ในช่วงหนึ่งทุ่มเป็นต้นไป บาร์แห่งนี้นับว่าเป็นร้านที่ค่อนข้างใหญ่กล่าวคือมีพนักงานหญิงในร้านทำงานนับ 10 คน จำนวนพนักงานไม่ค่อยแน่นอนเนื่องจากการเข้าออกงานบ่อยมาก ระหว่างที่ผู้ศึกษาเก็บข้อมูลในร้านมีพนักงานสูงสุด 15 คน พนักงานที่ได้ชื่อว่าเป็นพนักงานที่ทำงานอยู่ประจำมีราว 9 คน อายุการทำงานมีตั้งแต่หนึ่งเดือนจนกระทั่งถึง 2 ปี พนักงานที่อยู่นานที่สุดคืออยู่ตั้งแต่เปิดร้านใหม่ ๆ ก็เคยลาออกจากบาร์แห่งนี้ไปทำงานที่บาร์เบียร์ในภาคใต้ช่วงเวลาหนึ่งและหวนกลับมาทำงานยังบาร์แห่งนี้

ในราวหนึ่งทุ่มเศษเป็นเวลาเริ่มต้นการทำงานประจำวัน พนักงานส่วนใหญ่เข้าหอพักอยู่ไม่ไกลจากบาร์มากนัก สามารถเดินมาทำงานได้ บางคนมีที่พักอยู่ไกลจากบาร์จะขึ้นรถรับจ้างมาทำงาน ในบรรดาพนักงานประจำทั้งหมด 9 คน มีพนักงาน 4 คนที่มีรถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะของตนเอง พนักงานส่วนใหญ่เมื่อมาถึงร้านจะยกมือไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์บนหิ้ง และนำกระเป๋าที่ติดตัวมาไปเก็บไว้หลังร้าน บางคนเริ่มต้นการทำงานด้วยการชงกาแฟดื่ม หรือสั่งอาหาร

จากรถขายอาหารที่มีทั้งอาหารสั่งและอาหารที่หิวสำเร็จแล้วจำหน่าย ช่วงเวลาเริ่มงานนี้เอง พนักงานได้แลกเปลี่ยนพูดคุยกันถึงความเป็นไปเมื่อค่าคืนที่ผ่านมาจากแต่ละคน

กิจกรรมอีกอย่างหนึ่งที่พนักงานโดยส่วนใหญ่เลือกทำในเวลานี้คือการเดินเข้าไปภายในเคาน์เตอร์เพื่อตรวจดูจำนวนดรัมและจำนวน "เปย์บาร์" ซึ่งแคชเชียร์ของร้านจะจดไว้บนบัตรเล็ก ๆ โดยเขียนเป็นตัวย่อในกรณีของจำนวนดรัมของพนักงานว่า "L/D" หมายถึง Lady drink และมีหมายเลขกำกับตามจำนวน สำหรับการออกไปกับลูกค้าหรือที่เรียกว่า "Pay bar" นั้น ในบัตรดังกล่าวจะมีตัวอักษรย่อเขียนไว้ว่า "B/O" ซึ่งหมายถึง Buy off พนักงานจะนำบัตรนี้เก็บไว้กับตัวเพื่อแลกเป็นเงิน ซึ่งสามารถแลกได้ทุกวันหรืออาจแลกเป็นสัปดาห์กระทั่งแลกในช่วงสิ้นเดือน พร้อมกับการรับเงินเดือนขึ้นอยู่กับความจำเป็นของแต่ละคน

ค่าตอบแทนที่ทางร้านจ่ายให้พนักงานจะแบ่งออกเป็น 3 ส่วนด้วยกัน ส่วนแรกคือเงินเดือนที่แต่ละคนจะได้รับในแต่ละเดือน เฉลี่ยเดือนละ 3,000 บาท ส่วนที่สองคือค่าดรัม ซึ่งพนักงานจะได้รับค่าดรัม ๆ ละ 20 บาท ส่วนที่สามคือค่าบาร์ หากในเดือนหนึ่ง ๆ พนักงานออกไปกับลูกค้า 1-10 ครั้งแรก ทางร้านจะจ่ายให้กับพนักงาน ครั้งละ 50 บาท เมื่อขึ้นครั้งที่ 11 เป็นต้นไป ทางร้านจะจ่ายให้กับพนักงานในครั้งที่ 11 เป็นต้นไปนั้นครั้งละ 100 บาท อย่างไรก็ตามรายรับที่ทางร้านจะจ่ายให้กับพนักงานในจำนวนดังกล่าวอยู่บนเงื่อนไขที่ว่าพนักงานจะต้องทำดรัมได้เดือนละ 90 ดรัมขึ้นไปและทำออฟได้เดือนละไม่ต่ำกว่า 10 ครั้ง

การตั้งเงื่อนไขดังกล่าวไม่ค่อยเข้มงวดมากนักทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพิจารณาของเจ้าของร้าน เนื่องจากหลายกรณีที่พนักงานไม่สามารถทำดรัมและเปย์บาร์ได้ตามเงื่อนไขที่ทางร้านกำหนด โดยเฉพาะอย่างยิ่งพนักงานใหม่และการทำงานในช่วงฤดูที่ไม่ใช่เทศกาลท่องเที่ยว แต่ทางร้านก็ยังคงจ่ายเงินเดือนในอัตรา 3,000 บาทเช่นกัน โดยพิจารณาจากความกระตือรือร้นและความสม่ำเสมอในการทำงานของพนักงาน ในเงื่อนไขการทำงานดังกล่าวนี้พนักงานมีวันหยุดพักผ่อนเดือนละ 2 วัน หากมีการลาหยุดนอกเหนือจากนี้พนักงานจะต้องจ่ายให้ทางร้านวันละ 100 บาท ในกรณีที่มีการบอกกล่าวล่วงหน้าว่าจะลาพักกลับบ้านติดต่อกันหลายวันทางร้านจะหักจากเงินเดือนวันละ 100 บาท เช่นกัน

ดังที่ได้กล่าวไปบ้างแล้วว่าการหมุนเวียนเข้าออกงานของผู้หญิงมีค่อนข้างสูงนั้น ในอีกด้านหนึ่งการรับสมัครงานก็เป็นไปอย่างไม่เคร่งครัดเช่นกัน การพิจารณาพนักงานเข้าทำงานขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเจ้าของร้าน ในช่วงที่ไม่ใช่ฤดูกาลท่องเที่ยว ทางร้านจะไม่รับพนักงานเพิ่ม ซึ่งโดยเฉลี่ยที่จัสมินบาร์จะมีพนักงานอยู่ประจำราว 9 คน สำหรับฤดูกาลท่องเที่ยวนั้นทางร้านจะ

เตรียมรับพนักงานไว้ล่วงหน้าในราวเดือนตุลาคม ซึ่งจำนวนผู้หญิงที่ทำงานไม่แน่นอน เช่น ในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวเมื่อปี 2541 ทางร้านมีพนักงานหญิงมากถึง 26 คน

ผู้หญิงที่มาสมัครงานมักมาเป็นกลุ่มราว 2-4 คนส่วนมากเคยมีประสบการณ์ในการทำงานบาร์เบียร์แห่งอื่น ๆ มาแล้ว บางส่วนที่ไม่มีประสบการณ์การทำงานในบาร์เบียร์จะสมัครงานโดยการฝากลูกหลานหรือญาติพี่น้องเข้าทำงานของกลุ่มคนที่มีประสบการณ์ในการทำงานบาร์เบียร์และรู้จักกับเจ้าของร้านมาก่อน ผู้หญิงต้องมาเจรจากับเจ้าของร้านเอง ซึ่งประเด็นการซักถามก่อนการรับเข้าทำงาน เจ้าของร้านจะถามผู้หญิงเพียงว่า ออกไปกับแขกได้หรือไม่ พร้อมกับแจ้งเงื่อนไขการทำงานว่า เข้างานหนึ่งทุ่ม ทำดื่มได้ 90 ดื่มและออพอย่างน้อย 10 ครั้งต่อเดือน จึงจะได้รับเงินเดือน 3,000 บาท ข้อมูลในการสื่อสารระหว่างเจ้าของร้านและพนักงานมีเพียงเท่านี้ ต่อจากนั้นเป็นสิ่งที่พนักงานต้องเรียนรู้ด้วยตนเองจากเพื่อนร่วมงานของเธอต่อไป และหากไม่สามารถทำตามเงื่อนไขที่ทางร้านกำหนดในเรื่องจำนวนดื่มและการออพ ทางร้านก็พร้อมที่จะนำคดีนี้มาเป็นเหตุผลในการไม่จ่ายเงินเดือนให้กับผู้หญิงได้เสมอ

ในด้านกลับกัน จากมุมมองของพนักงานก็ค่อนข้างพอใจ เนื่องจากเม็ดเงินที่จะทำรายได้ อย่างแท้จริงให้กับพวกเธออยู่ที่การได้รับค่าตอบแทนจากการขายบริการให้กับลูกค้าซึ่งมีจำนวนมากกว่ารายได้ที่ได้รับจากทางร้านหลายเท่าตัว บาร์เบียร์ในสายตาของผู้หญิงจึงเป็นเสมือนที่พบปะลูกค้าซึ่งเป็นแหล่งที่มาของรายได้ที่แท้จริง สำหรับเจ้าของกิจการบาร์เบียร์ แม้ว่าแหล่งรายได้ที่แท้จริงจะมาจกลูกค้าเช่นเดียวกัน แต่ผลกำไรที่ได้รับจากการขายเครื่องดื่มและค่าเบียร์นั้น จะเกิดขึ้นได้ต้องมาจากพนักงานหญิงเป็นสะพานเชื่อมต่อ ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่เจ้าของจัสมิน บาร์กล่าวว่า "ถ้าไม่มีผู้หญิง เราก็ไม่มีแขก" ประโยคดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการพึ่งพาอาศัยกันระหว่างทั้งสองฝ่ายคือเจ้าของบาร์และพนักงานที่ทำงาน

ผู้ศึกษาเคยสอบถามเจ้าของร้านถึงรูปร่างหน้าตาและกิริยาท่าทาง ตลอดจนการใช้ภาษาของผู้หญิงที่มาสมัครงานว่าเป็นเงื่อนไขการรับเข้าทำงานหรือไม่ คำตอบที่ได้รับคือไม่จำเป็นขอให้ตั้งใจทำงานเท่านั้น ความตั้งใจนี้เป็นเรื่องที่เจ้าของร้านต้องคอย ๆ พิจารณาต่อไป ส่วนในเรื่องรูปร่างหน้าตานั้น ได้รับคำตอบว่าลูกค้าฝรั่งชอบผู้หญิงหลากหลายแบบ แต่หากผู้หญิงที่มาสมัครงานรูปร่างเล็กก็จะค่อนข้างได้เปรียบในการเข้าถึงลูกค้า ในเรื่องวัยก็ดูจะไม่เป็นอุปสรรคมากนัก ทางร้านไม่ปฏิเสธในการรับผู้หญิงในวัย 40 ปีเศษเข้าทำงาน ซึ่งเงื่อนไขการทำงานที่ไม่เข้มงวดในเรื่องคุณสมบัติของผู้หญิงนี้เอง ทำให้มีพนักงานเข้าทำงานได้ง่ายมากขึ้น ขณะเดียวกันก็เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าการทำงานในบาร์เบียร์ขึ้นอยู่กับความสามารถเฉพาะตัวของผู้หญิง

จะเห็นได้ว่า คุณสมบัติของผู้หญิงที่ทำงานในบาร์เบียร์จะมีลักษณะแตกต่างไปจากผู้หญิงที่เกี่ยวข้องกับงานบริการทางเพศในช่อง ซึ่งเป็นสถานบริการที่เน้นกลุ่มลูกค้าชาวไทย เนื่องจากกิจกรรมที่เกิดขึ้นในบาร์เบียร์ ไม่ได้มีเฉพาะการร่วมเพศ ตามที่คนนอกเข้าใจ หากแต่ยังต้องมีกิจกรรมอื่น ๆ เช่น การนั่งดื่ม พุดคุย การดูโทรทัศน์ การเล่น สนีกเกอร์ การเล่นเกมส์ ระหว่างกิจกรรมเหล่านี้ล้วนเต็มไปด้วยกระบวนการต่อรองในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและลูกค้า กิจกรรมทางเพศจึงเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมทั้งหมดเท่านั้น

ด้วยเหตุที่กิจกรรมต่าง ๆ เป็นองค์ประกอบในกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและลูกค้า ทำให้คุณลักษณะในเรื่องรูปร่าง หน้าตาและวัย ไม่ได้มีความสำคัญต่อการทำงานมากเท่ากับความสามารถเฉพาะตัวของผู้หญิง ในความหมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการจัดวางกิริยาท่าทาง การใช้คำพูด และการเอาใจใส่ดูแลลูกค้า ทักษะดังกล่าวด้านหนึ่งถูกคาดหวังว่ามีอยู่แล้วในคุณสมบัติของความเป็นหญิง ขณะเดียวกันก็เป็นทักษะที่สามารถพัฒนาและสร้างสมขึ้นจากประสบการณ์ในการทำงานได้ อาจกล่าวได้โดยภาพรวมได้ว่า เป็นการใช้ "ความเป็นหญิง" ในความหมายที่โอนอ่อนผ่อนตามระหว่าง การ ปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า การโอนอ่อนผ่อนตามดังกล่าวสามารถแสดงออกได้หลายลักษณะ นับตั้งแต่การใช้ภาษากายแสดงกิริยาท่าทางที่เป็นกันเอง การเลือกบทสนทนา และทำให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจ หรือการเอาอกเอาใจในระหว่างการนั่งดื่ม ภาพลักษณ์ของผู้หญิงบาร์เช่นนี้เกิดขึ้นภายใต้บริบทของบาร์เบียร์ซึ่งการปฏิสัมพันธ์จำเป็นต้องเริ่มต้นด้วยการทำความรู้จัก คู่สนทนา แลกเปลี่ยนพุดคุยก่อนที่จะตัดสินใจออกไปขายบริการทางเพศ ขั้นตอนของการปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวแตกต่างโดยสิ้นเชิงกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและลูกค้าที่พบในช่องหรืออาบอบนวด ซึ่งผู้หญิงเป็นฝ่ายที่ "ถูกเลือก" จากลูกค้า โดยไม่มีโอกาสหลีกเลี่ยงแต่ประการใด

นอกจากนี้ในเรื่องทักษะของการใช้ภาษาต่างประเทศ ยังไม่ได้เป็นอุปสรรคในการคัดเลือกผู้หญิงเข้าทำงาน ทั้งนี้เนื่องจาก "บาร์เบียร์" เป็นพื้นที่ที่ถูกสถาปนาขึ้นใหม่ในบริบทที่ข้ามวัฒนธรรม ทั้งลูกค้าและผู้หญิงได้สร้างรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ในลักษณะเฉพาะขึ้นตามคลังความรู้ของแต่ละฝ่าย ขณะเดียวกันก็เข้าใจวัตถุประสงค์หลักของการมาพบปะร่วมกันโดยไม่จำเป็นต้องมีการสื่อสารผ่านภาษาพูดเท่านั้น หากแต่ "การใช้ภาษากาย" กลับกลายเป็นวิธีการสื่อสารที่สำคัญรูปแบบหนึ่งในเบื้องต้นของความสัมพันธ์ แม้ว่าทักษะการใช้ภาษาอาจเป็นความสอดวกในการสื่อสาร แต่ความสามารถเหล่านี้เป็นสิ่งที่สามารถฝึกฝนและเรียนรู้ได้จากการทำงาน ผู้หญิงบาร์เบียร์หลายคนที่ย้ายสถานภาพมาเป็นเจ้าของบาร์เบียร์ต่างก็มีประสบการณ์แรกเริ่มที่อ่อนด้อยไม่แตกต่างจากผู้หญิงที่เริ่มเข้าสู่วงการบาร์เบียร์มากนัก

ฤดูกาลที่บาร์เปียร์ได้ต้อนรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมากที่สุดอยู่ในระหว่างปลายเดือนกันยายนกระทั่งถึงช่วงเทศกาลสงกรานต์ หลังจากนั้นถือว่าเป็นช่วงพักผ่อนมีนักท่องเที่ยวแต่เพียงประปรายเท่านั้น อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะเป็นช่วงที่ไม่ใช่ฤดูกาลท่องเที่ยวหรือที่เรียกกันสั้น ๆ ว่าหน้าโลว์ (low season) จัสมินบาร์ก็ยังมีลูกค้าประจำที่เป็นชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่จำนวนหนึ่งประกอบกับลูกค้าที่มากับกลุ่มทัวร์ อย่างไรก็ตามกลุ่มลูกค้าหลักของจัสมินบาร์เป็นเช่นเดียวกับบาร์เปียร์ส่วนใหญ่คือลูกค้าเป็นชาวต่างประเทศเกือบทั้งหมด โดยส่วนใหญ่เดินทางมาจากประเทศทางแถบยุโรป อเมริกา และทวีปออสเตรเลีย มีลูกค้ากลุ่มญี่ปุ่นปะปนอยู่เล็กน้อย ลูกค้าเกือบทั้งหมดเป็นผู้ชาย ถ้าหากเป็นผู้หญิงชาวต่างประเทศก็มักจะมาเป็นคู่กับเพื่อนร่วมชาติหรือไม่ก็มากันเป็นกลุ่มหญิงชายปะปนกันเพื่อนั่งดื่มและสนทนา สำหรับลูกค้าชายชาวไทยมีบ้างเช่นกัน ได้แก่ มีคฤหัสถ์ที่ทำงานกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ บุคคลที่รู้จักกับกลุ่มคนที่ทำงานในบาร์เปียร์ เป็นต้น ส่วนลูกค้าชาวจังหวัดไทยมีโอกาสพบเห็นน้อยครั้งมาก ขณะที่ลูกค้าที่เป็นผู้หญิงชาวไทยแทบจะไม่เคยมาเที่ยวสถานบันเทิงในลักษณะนี้เลย นอกเสียจากเป็นกลุ่มผู้หญิงที่เคยทำงานบาร์เปียร์มาก่อนแล้วเท่านั้น

การให้บริการหลักของจัสมินบาร์ นอกเหนือจากการจำหน่ายเครื่องดื่มประเภทที่มีแอลกอฮอล์และไม่มีแอลกอฮอล์ และบริการให้ชมรายการโทรทัศน์ต่างประเทศ เช่นเดียวกับบาร์เปียร์แห่งอื่น ๆ แล้ว ยังมีบริการการเล่นสติกเกอร์โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด กิจกรรมในการเล่นสติกเกอร์ถือเป็นสิ่งดึงดูดลูกค้าเข้าร้านได้มากที่สุดทีเดียว

นอกจากนี้จัสมินบาร์ยังมีพนักงานหญิงที่ทำหน้าที่บริการนั่งดื่มกับลูกค้าเช่นเดียวกับบาร์เปียร์ทั่วไป กติกาในการนั่งดื่มกับพนักงานหญิง ลูกค้าจะสั่งดื่มให้พนักงานและนั่งสนทนากัน พนักงานจะได้รับรายได้จากการดื่ม ๆ ละ 20 บาท ประเภทเครื่องดื่มของพนักงานนั้นโดยปกติเรียกว่า Lady drink สนนราคาอยู่ที่ 50 บาท เครื่องดื่มเป็นประเภทน้ำผลไม้หรือน้ำอัดลม หรือไวน์ไทย หากเครื่องดื่มเป็นประเภทอื่นนอกเหนือจากนี้ ทางร้านจะบวกราคาเพิ่มจากราคาปกติอีก 20 บาท ซึ่งเงินส่วนเกินนี้จะตกเป็นของพนักงาน และแคชเชียร์จะบันทึกดื่มดังกล่าวลงไปใบบัตริดื่มที่พนักงานสามารถเช็คจำนวนดื่มได้ในวันรุ่งขึ้น

อย่างไรก็ตามในประเด็นการตัดสินใจออกไปกับลูกค้า นั้น แต่ละบาร์มีลักษณะแตกต่างกันไป สำหรับจัสมินบาร์การออกไปกับลูกค้า นั้นถือเป็นเรื่องส่วนบุคคลที่ต้องตกลงกันเองระหว่างผู้หญิงกับลูกค้า รวมถึงสนนราคาในการจ่ายค่าบริการ มาตรฐานการบริการทั่วไปแบ่งออกเป็นสองลักษณะคือ ราคาค่าบริการแบบชั่วคราว หรือที่สมาชิกในร้านเรียกกันว่า “ซอร์ตไทม์” (short time) อยู่ที่ 500-1,000 บาท ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าเป็นช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวหรือไม่ หากเป็นช่วงท่องเที่ยว

ค่าบริการจะอยู่ที่ 1,000 บาท หากเป็นการออกไปบริการแบบค้างคืนหรือที่เรียกว่า “ออลไนท์” (all night) สนนราคาอยู่ที่ 1,500 บาท ตัวเลขในการจ่ายค่าตอบแทนนี้ไม่มีความแน่นอนตายตัว ขึ้นอยู่กับการตกลงและความพึงพอใจของทั้งสองฝ่าย ก่อนการตกลงออกไปกับลูกค้า พนักงานต้องชี้แจงให้ลูกค้าทราบว่าต้องจ่ายค่าบาร์ให้กับทางร้าน 200 บาท เสียก่อน พนักงานจึงสามารถจะออกไปกับลูกค้าได้

4. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน

ขณะที่การทำงานในชีวิตประจำวันของคนทั่วไปเริ่มต้นในราวแปดโมงเช้าหรืออาจสายกว่านั้นเล็กน้อย ในกลุ่มสาวบาร์เบียร์ก็เช่นเดียวกัน หากแต่เวลากลับกันจากกลางวันเป็นกลางคืน ในช่วงเย็นหญิงสาวเริ่มอาบน้ำแต่งตัวออกจากที่พักมายังบาร์เบียร์ พวกเขาไม่รู้ว่ค่าคืนนี้จะต้องเจอกับลูกค้าและสถานการณ์แบบใด แต่พวกเขาารู้ดีว่าควรเตรียมตัวให้พร้อม ในกระเป๋าสะพายมีข้าวของที่ต้องใช้ให้ครบครันไม่ว่าจะเป็นเครื่องสำอางค์ ลูกอม และของใช้ส่วนตัว ที่ขาดไม่ได้คือถุงยางอนามัย และผู้หญิงบางคนอาจเตรียมครีมหล่อลื่นในการร่วมเพศติดในกระเป๋าด้วย แม้ว่าที่ร้านจะมีให้บริการถุงยางอนามัยที่ได้รับแจกฟรีจากหน่วยงานต่าง ๆ แต่หลายครั้งพวกเขาพบว่าคุณภาพไม่ดีนัก เพื่อความปลอดภัย หลายคนเลือกที่จะจัดหาเป็นการเฉพาะมากกว่า การพกเงินติดตัวอยู่ในราว 100-200 บาท เป็นจำนวนที่เหมาะสมในการใช้จ่ายต่อค่าคืนหนึ่ง ๆ สำหรับค่าอาหารเย็น และอาหารว่างรวมถึงค่าโดยสารสำหรับบางคนที่พักอยู่ไกลจากที่ทำงาน จำนวนเงินจำกัดเช่นนี้ยังเป็นการปลอดภัยหากมีเพื่อนร่วมงานคนใดเอ่ยปากยืมเงินจะได้มีเหตุผลปฏิเสธได้ดีพอ น้อยคนนักที่จะมีครัวทำอาหารในที่พักของตน พวกเขาหิวท้องมาพึ่งรถเข็นอาหารขายหน้าบาร์ บ่อยครั้งที่อาหารมื้อนี้เป็นข้าวจานแรกของวัน

ช่วงหัวค่ำในราวทุ่มเศษแบบนี้ บรรยากาศในบาร์ยังเป็นช่วงเริ่มต้น ลูกค้ามีบ้างประปราย หญิงสาวแต่ละนางยังมีเวลานั่งรับประทานอาหาร ดื่มกาแฟ และฝึกเล่นสไนก์เกอร์สำหรับบางคนทีเพิ่งเริ่มต้นเข้าสู่วงการ การแลกเปลี่ยนประสบการณ์นับเป็นขั้นตอนสำคัญ เพื่อนร่วมงานถามไถ่ถึงลูกค้าเมื่อคืนก่อนว่าเงินดีหรือไม่ การพูดถึงเรื่องเงินทองที่ได้รับจากการขายบริการแม้ว่าจะเป็นตัวเลขหลักพัน แต่มักจะใช้รหัสอันเป็นที่รู้กันในกลุ่มโดยลดทอนเป็นหลักสิบแทน เช่น เมื่อคืนนี้สาวนางหนึ่งได้รับเงิน 2,000 บาท เธอก็จะบอกกล่าวกับเพื่อนฝูงที่ถามถึงว่า “ได้มา 20 บาท”

บ้างก็สนทนาถึงเรื่องการแต่งเนื้อแต่งตัว ซึ่งถือเป็นการปรุงแต่งตัวตนที่สำคัญอย่างหนึ่งของผู้หญิง ก้อย สาวนางหนึ่งผมซอยสั้นหน้าตาจิ้มลิ้ม มีเพียงลิปสติกสีชมพูอ่อนบนริมฝีปาก เธอยังดูอ่อนวัยราวกับเด็กนักเรียนมัธยมปลาย เธออยู่ในชุดเสื้อยืดแขนกุดสีขาวยกับกระโปรงสีเทา

บานยาวถึงตาตุ่ม เธอเลียบเคียงตามรุ่นพี่ถึงเรื่องเสื้อผ้า โดยการเอ่ยปากชมกระโปรงสายเดี่ยวชุดกำมะหยี่สีดำตัวสั้นปิดกันเพียงเล็กน้อย ฝ่ายที่ถูกถามสะบัดผมที่ปล่อยาวถึงกลางหลังแล้วตอบว่า “ไอ้ปีเตอร์มันซื้อให้วันก่อนไปเซ็นทรัล” ก่อนที่จะเดินถือไม้ไปเล่นต่อที่โต๊ะสนุกเกอร์ซึ่งตั้งอยู่กลางร้าน ผู้ถามไม่รู้จัก “ไอ้ปีเตอร์” ที่ถูกกล่าวถึง แต่เธอค่อย ๆ เรียนรู้ว่า ลูกค้ายักจะซื้อของให้ผู้หญิงที่เขาถูกใจ

ก้อยเหลือบไปมองกลุ่มผู้หญิงที่ทำงานอยู่บาร์ติดกันราว 4-5 คนที่พร้อมใจประสานเสียงดังว่า “เฮลโหล เวลคัม” เมื่อเห็นชายวัยกลางคนพุ่งพวย ศีรษะมีผมแซมอยู่บ้างเพียงเล็กน้อยเดินผ่านอีกฟากถนนหนึ่ง พร้อมกันนั้นก็เสียงตะโกนแทรกจากบริเวณโต๊ะสนุกเกอร์ภายในจัสมินบาร์ที่เธอทำงานอยู่ว่า “มิสเตอร์สก็อตแลนด์ แวร์ ยู โก” เจ้าของเสียงคือหญิงสาวในชุดกำมะหยี่สีดำที่เธอเอ่ยปากชมเมื่อครูนี้นั่นเอง หญิงสาวอมยิ้มและหันมาพูดกับเพื่อนร่วมงานที่ยังนั่งอยู่บนโต๊ะเดียวกันอีกคนหนึ่งว่า “ส่วนใหญ่ผู้หญิงที่ทำงานแบบนี้ตัวเล็กและชอบไว้ผมยาว พูดจาแปลก ๆ ดูไม่เหมือนทั่วไป เมื่อคืนนี้ถ้าพี่ไม่ช่วยหนูพูด หนูคงไม่ได้แขกเลย” คู่สนทนาของเธอที่เหลืออยู่กำลังเอาผ้าขนหนูผืนเล็กชุบน้ำแข็งประคบบริเวณคาง บนโต๊ะมีถาดน้ำแข็งใบโตตั้งอยู่ “ไม่เป็นไรหรอก ถ้าแขกที่มาชนกันจะแบ่งให้ ค่อย ๆ เรียนรู้ไป” เธอตอบพลางย้ายมือเปลี่ยนที่ประคบน้ำแข็งไปรอบได้คาง และเปลี่ยนหัวข้อมาเป็นเรื่องของเธอเองว่า “หมอบอกอีกสองสามวันก็หายตอนนี้เจ็บหน่อย” อีกฝ่ายถามถึงสนนราคา เธอตอบว่า “แปดพันบาท ต้องฉีดที่คางทั้งหมดสองครั้งให้มันหน้าเรียวเป็นรูปไข่ หมอเขาเก่งนะแพงหน่อยแต่ดี คราวที่แล้วพี่ก็ทำมุมที่ร้านนี้”

ระหว่างนั้น สาวใหญ่นางหนึ่งมาจอดรถจักรยานยนต์หน้าบาร์ เธอไว้ผมยาวถึงกัน แต่งหน้าเข้มจัด รูปร่างสูงเพียวอยู่ในชุดเสื้อยืดสีดำสายเดี่ยวตัวสั้นเผยเห็นสะดือกับกระโปรงสั้นปิดกันสีเดียวกัน สะพายกระเป๋าขนาดกระทัดรัด หญิงสาวหยุดยืนนิ่งยกมือไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์บนหิ้งเหนือเคาน์เตอร์ชั่วคราวก่อนก้าวเข้ามาในร้าน กิริยาการย่างเท้าของเธอดูสง่าผ่าเผยราวกับกำลังเดินแบบอยู่บนเวที มีเสียงทักดังขึ้นจากสาวที่เพิ่งไปแต่งคางว่า “คืนก่อนคงซี้ซ้างไปหลายตัวสิพี่ เมื่อคืนเลยหายไป แขกพี่ไป ๆ มา ๆ ตั้งสี่รอบมารอพี่นะ” ผู้ฟังสงี่ยมหวานอย่างครี้มอกครี้มใจตอบว่า “สงสัยจะอยู่ในชั้นลุ่มหลง” เธอเดินหายไปหลังร้าน เพื่อนร่วมงานมักใช้คำว่า “ซี้ซ้าง” แซวเธอเสมอ เนื่องจากเป็นชื่อเบียร์ยี่ห้อหนึ่งที่เธอดื่มประจำ

อีกมุมหนึ่งของร้าน มีหญิงสาวสองนางกำลังนั่งสนทนากันอยู่ ฝ่ายแรกผมยาวปะบ่าล้อมเป็นสีทอง นั่งพนควันบุหรี เธอแต่งหน้าเข้ม เบื้องหน้าของเธอเป็นแก้วขนาดจิ๋วบรรจุเหล้าสีใสเหมือนน้ำเปล่าแต่ความแรงอยู่ในชั้นมันเมาได้ง่ายหากดื่มเพียง 2-3 แก้ว คู่สนทนาของเธอเป็น

หญิงสาวผมยาวปล่อยกลางหลังรับกับเสื้อยืดสายเดี่ยวสีดำ เธออยู่ในกิริยานั่งทำวคาง ขณะที่มีมือข้างหนึ่งตีบนูหรือยี่ห้อต่างประเทศ ฝ่ายแรกเอ่ยขึ้นว่า “น่าเบื่อกันจัง ไอ้คนเมื่อก่อนมันกลับไปแล้ว คินนี่สงสัยไม่มีแขก เลยสั่งเตอาก็ล่ามาประเดิมเองเสียหน่อย คินนี่ไปเที่ยวดิสโก้กันนะ” อีกฝ่ายตอบว่า “ดูก่อน ไม่รู้ว่าไอ้ไมเคิลมันจะมาหรือเปล่า นัดมันไว้ตอนตีสอง ตอนแรกมันชวนไปกินข้าวเย็น แต่ซี้ก็เกียจไป ก็เลยบอกให้มาหาที่บาร์ตอนค่ำก็แล้วกัน คินนี่ต้องหาซัก 4-5 ตีมี เดือนนี้ไม่ค่อยมีตังค์เลย ไอ้น้องชายบ้า ๆ ก็มาสูบลี๊ดสูบลี๊ดอ้อยอยู่ได้ มันมาถึงที่ไรก็มาขอเหล้ากิน เราก็คงไม่รู้จะทำไง ก็ต้องลงบิลไว้ พอสิ้นเดือนหักไปหักมาไม่มีเหลือ” ฝ่ายหลังซึ่งทำท่าราวกับจะรับฟังความกลัดกลุ้มของฝ่ายแรก กลับปราศจากฏว่าเธอบ่นเรื่องของเธอดีเสียเอง

สาวผมทองยกแก้วขนาดจิวตี๋มรดกเดี่ยวหมดตามด้วยกลีบมะนาวที่โรยเกลือไว้อยู่ก่อนแล้ว เธอเดินไปที่เคาน์เตอร์สั่งเครื่องดื่มชนิดเดิมและบอกกับพนักงานแคชเชียร์ว่า “เอาอีกแก้วนะที่ ลงบิลหนูไว้ และขอมารีโบลีโกลท์ของหนึ่งด้วย” ทีแล้วพวกผู้หญิงสามสี่คนนั้นมาสมัครงานเธอ” ผู้ถามเหลือบตาไปยังกลุ่มหญิงผมยาวร่างเล็กสามคนที่ยืนอยู่หน้าร้าน พนักงานแคชเชียร์ตอบว่า “พวกแม่้ว พวกดอยมาสมัครงาน เมื่อก่อนอยู่บาร์ข้าง ๆ นี่ไง เห็นว่าเจ้าของบาร์โกงค่าตีมีค่าบาร์ ก็เลยจะมาทำงานที่นี่ แต่ต้องรอรับเงินเดือนสิ้นเดือนเสียก่อน” ก่อนที่หญิงสาวผมสีทองจะเดินจากเคาน์เตอร์ไป เธอบอกกับแคชเชียร์เพิ่มเติมว่า “อ้อ พี่พรบอกว่าวันนี้ลา พรุ่งนี้จะมาจ่ายค่าบาร์นะ” พี่พรที่สาวผมทองเอ่ยถึงคือพนักงานของบาร์วัย 45 ปีซึ่งใคร ๆ มักเรียกเธอในความหมายที่ค่อนข้างเคารพในความอาวุโสว่า “คุณยาย”

พนักงานแคชเชียร์ทำหน้าที่รับรู้และหันไปสนทนาต่อกับสาวผมสั้น ร่างเล็กในชุดกางเกงสามส่วนและเสื้อเปลี่ยนไหล่มีเชือกผูกไว้บริเวณต้นคอ เผยให้เห็นรอยสักที่ต้นแขนข้างซ้ายของเธอ พนักงานแคชเชียร์ถามเธอถึงลูกค้าคนเมื่อคินนี่ว่าทำไมเธอต้องรีบหลบออกไปจากร้านหญิงสาวทำท่าคิดนิดหนึ่งราวกับนึกไม่ออกว่าคนไหน แล้วเธอก็พูดขึ้นว่า “อ้อ ไอ้ตัวเล็ก ๆ ใส่แว่นนะเธอ ไม่ไหวหรอก หนูไม่อยากไปกับมัน ได้มาแค่ 700 บาท ไอ้มันมันทั้งใหญ่และยาว กระแทกมดลูก ทรมานมาก และมันก็เอนานด้วย พอใกล้จะเสร็จมันก็ดึงออกแล้วเอาเข้าไปอีกได้เงิน 700 แล้วมดลูกพัง ไม่คุ้มหรอก หนูได้แต่ภาวนาว่าขออย่าให้มันมาอีกเลยคินนี่”

แคชเชียร์ทำหน้าที่เห็นใจพร้อมกับพูดเสริมว่า “อย่างนี้ไม่ถูกต้อง เอนาน ๆ แบบนี้พี่ก็ไม่ชอบเหมือนกัน พี่เคยเจอหนหนึ่งไม่ไหว เจ็บมาก” แล้วเธอก็เปลี่ยนหัวข้อสนทนาเป็นเรื่องของเธอด้วยโทนเสียงที่เบาลง เธอเล่าว่ามีลูกค้าที่เธอเคยไปเที่ยวจังหวัดอื่นด้วยสองคน คนแรกมอบแหวนให้เธอแต่ไม่ได้ให้ที่อยู่กับเธอ ขณะที่อีกคนหนึ่งไม่ได้ให้แหวนแต่ให้ที่อยู่กับเธอและบอกให้เธอเขียนจดหมายไปหา คนไหนที่รักเธอจริง อีกฝ่ายตอบว่าไม่แน่หรอกต้องดูไปก่อน

ระหว่างการสนทนาหัวข้อใหม่ของแคชเชียร์จะดำเนินต่อไป เจ้าของร้านที่ชื่อนาเดินเข้ามา ในร้าน เธอถอดเสื้อคลุมตัวนอกออก เห็นเสื้อตัวสั้นสายเดี่ยวตัวในสีขาวยึดกับกางเกงรัดรูปสีดำ และรองเท้าส้นสูงราวสามนิ้ว ผมหยักโคกอ่อน ๆ ของเธอได้รับการจัดทรงเหยียดตรงยาวปะปาดวงหน้าดูโฉบเฉี่ยว ทาปากสีออกน้ำตาลเข้ม เมื่อนาเข้าไปในเคาน์เตอร์ พนักงานแคชเชียร์ซึ่งมีศักดิ์เป็นพี่สาวแท้ ๆ ของเธอ ลูกชิ้นให้เธอนั่ง นานิยภระดาษที่ตีตารางเป็นสี่ช่อง ช่องแรกเป็นชื่อพนักงาน ช่องสองเป็นจำนวนเต็ม ช่องสามเป็นการเปย์บาร์ ช่องสุดท้ายเป็นหมายเหตุ

เจ้าของร้านกวาดสายตาดูตัวบาร์ ลงรายชื่อพนักงานที่ละคนจนครบจำนวนที่มีอยู่ในร้าน เธอเอ่ยถามพี่สาวถึงพนักงานนางหนึ่งที่ไม่ปรากฏตัวที่ร้าน ผู้ที่ตอบว่า “แขกอยู่ที่เยียวต่อที่แม่ฮ้องสอน พรุ่งนี้จะมาจ่ายค่าบาร์ และพี่พรก๊ลา”

นาเขียนรายชื่อของหญิงสาวที่ถูกเอ่ยอ้างถึงเพิ่มเติมลงไปและหมายเหตุไว้ข้างท้ายจำนวนพนักงานในช่วงต้นฤดูกาลท่องเที่ยวในปีนี้มีเก้าคน หากรวมพนักงานที่กำลังจะมาเริ่มทำงานในช่วงต้นเดือนอีกสามคน จัสมินบาร์จะมีพนักงานรวมทั้งสิ้น 12 คน

5. ปฏิสังสรรค์ระหว่างผู้หญิงกับลูกค้า

ปลายเดือนตุลาคมของทุกปีมักเป็นช่วงเริ่มต้นของลมหนาว แต่ในปีนี้นั้นฟ้าอากาศมีความแปรปรวน ฝนฟ้าพร้อมจะตกโดยผู้คนได้ฟ้าไม่มีโอกาสตั้งตัว เช่นเดียวกับคำคิดวันนี้ ฝนเพิ่งซาลง ลูกค้าในบาร์มีเพียง 2-3 คนเท่านั้น ชายหญิงคู่หนึ่งกำลังเล่นสเน็กเกอร์ ขณะที่ชายหนุ่มผมหยิกยาวนายหนึ่งเลือกที่นั่งบริเวณเก้าอี้กลมริมเคาน์เตอร์ เขากำลังตัดสินใจว่าจะสั่งเครื่องดื่มอะไร มุมด้านในเคาน์เตอร์นายไม่เคิล ลูกค้าประจำสัปดาห์นี้อยู่ระหว่างการตีวงสวิงที่ไทยยี่ห้อหนึ่ง เขานั่งมองความเคลื่อนไหวในร้านอย่างไม่มีความหมายแน่ชัด

เสียงเพลงจากซีดีของ Cat Stevens ทอดจังหวะรับกับบรรยากาศช่วงเริ่มต้นของคืน รถสามล้อรับจ้างคันหนึ่งบีบมาจอดหน้าจัสมินบาร์เสียงเบรคดังเอี๊ยด พนักงานหันไปทางเดียวกัน พบเห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่แบบคนตะวันตกแต่ใบหน้าออกทางเอเชียเขาลงจากรถรับจ้างยืนเจรจากับคนขับรถอยู่นานสองนานพร้อมกับกางหนังสือเดินทางท่องเที่ยวตามลำพัง การพูดคุยระหว่างกระต่ายนายคนนี้กับคนขับรถทอดเวลานานจนกระทั่งสาวที่เพิ่งไปแต่งคางละจากการสนทนากับเพื่อนรุ่นน้องแสดงน้ำใจยื่นเข้าไปช่วยเจรจา แล้วท้ายที่สุดก็จูงมือชายหนุ่มเดินเข้าร้าน รูปร่างที่สูงใหญ่กับกระเป๋าสายหลัง กระเป๋าสะพายข้าง รวมถึงกล้องถ่ายรูปที่แขวนที่คอทำให้เขาดูพะรุงพะรังเป็นที่สุด ภาษาที่เขาส่งเสียงออกมาบ่งบอกให้รู้ว่าเขาใช้ภาษาอังกฤษปนฝรั่งเศส

เจ้าของร้านอย่างนาซึ่งใช้ภาษาฝรั่งเศสในระดับที่สื่อสารได้ต้อนรับเขาด้วยภาษาที่เขาพอใจ เมื่อมีเสียงถามขึ้นจากนาว่าเขามาจากไหน ได้คำตอบพร้อมกับชูหนังสือเดินทางและชี้ไปยังธงที่ติดอยู่ในร้าน เขาเป็นหนุ่มแคนาดาฝรั่งเศสนั่นเอง ชายหนุ่มก้มลงค้นหาอะไรบางอย่างในกระเป๋าใบเล็ก หยิบหนังสือคู่มือการใช้ภาษา ชายหนุ่มทำท่าทำมืออย่างภูมิใจในการเตรียมตัวที่ดีของตนเองภายหลังจากที่เอ่ยประโยคภาษาไทยที่หมายถึงการถามชื่อของหญิงสาว เขาแนะนำตัวโดยอ้างว่าตนเองชื่อนายปาปิญอง กิริยาโฉบเฉี่ยวและดูบ๊อง ๆ ของชายหนุ่มเรียกเสียงฮาจากหลายคนในร้าน

หญิงสาวที่ยื่นมือไปช่วยเหลือตั้งแต่แรกพยายามถามเขาว่าจะดื่มอะไร เขาตอบพอจับความได้ว่ายังไม่ได้แลกเงิน ช่วงนั้นเวลาล่วงเลยเข้าไปราวสามทุ่มเศษ ในที่สุดฝ่ายหญิงจึงบอกเจ้าของร้านว่าจะพาลูกค้ารายนี้ไปแลกเงินที่ไนท์บาร์ช่า หญิงสาวยิ้มรุดจกกรยานยนต์ของเจ้าของร้านเป็นพานะ กิริยาที่ขื่นขื่นบนรถตกเป็นเป้าสายตา เนื่องจากภาพที่เห็นเป็นภาพของหญิงสาวไทยรูปร่างเล็กพยายามจะบังคับรถโดยมีฝ่ายชายรูปร่างสูงใหญ่ขยาดลากพื้นซ้อนที่เบาะหลัง เขาหันหลังโบกไม้โบกมือกับสาว ๆ ที่นั่งอยู่โต๊ะหน้าบาร์อย่างครั้นเครง ขณะที่รถกำลังออกตัว ชายหนุ่มแทบหงายหลัง เพียงเวลาชั่วครู่ทั้งคู่ก็กลับมาถึงร้านอย่างปลอดภัย

ปาปิญองบอกกับเจ้าของร้านว่า หญิงสาวเป็นคนน่ารักมาก เจ้าของร้านสรวนกลับขึ้นมาทันทีว่า เลี้ยงดื่มเธอสิ หญิงสาวที่อาสาบริการเขามาแต่ต้นรีบพูดขึ้นว่า “เดี๋ยวก่อนสิพี่ มันยังไม่ได้สั่งของมันเลย” ฝ่ายชายสั่งวอดก้าผสมโทนิค ขณะที่ฝ่ายหญิงเลือกค็อกเทลชื่อใหม่ไทย นายปาปิญองหันไปทักทายชายหนุ่มผมหยิกยาวที่นั่งเก้าอี้ตัวติดกัน เมื่อพบว่าเขาใช้ภาษาฝรั่งเศส ปาปิญองมีความสุขมากขึ้น ทั้งสองฝ่ายนัดกันออกไปฟังเพลงต่อหลังจากผ่านการดื่มไปแล้วสองดื่ม ปาปิญองชวนหญิงสาวที่ดูแลเขาไปด้วย

แต่เมื่อถึงขั้นตอนของการชำระเงิน เขาพิจารณาใบเสร็จอยู่นาน เนื่องจากในใบเสร็จจะระบุค่าใช้จ่ายที่เขาต้องชำระ ประกอบด้วย ค่าเครื่องดื่มของเขา ค่าเครื่องดื่มของหญิงสาว และค่าบาร์สำหรับการพาหญิงสาวออกไปอีก 200 บาท เขาหันไปพูดคุยกับหนุ่มฝรั่งเศสที่เพิ่งพบกัน ชายฝรั่งเศสสร้างความมั่นใจให้เขามากขึ้น ด้วยการยืนยันว่าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติในการชวนหญิงสาวออกไปจากบาร์ นายปาปิญองส่ายหัว

ส่วนหญิงสาวเริ่มอึดอัด เธอพูดเป็นภาษาอังกฤษพร้อมกับชี้ไปที่ใบเสร็จชำระเงินและพูดว่า “ถ้าคุณจะจ่ายแค่เฉพาะค่าเครื่องดื่มและไม่จ่ายค่าบาร์ก็ได้นะ ทั้งหมดก็จะ 185 บาทเท่านั้น ไม่ต้องจ่ายถึง 385 บาท” ชายหนุ่มมีนงงกิริยาและคำพูดของฝ่ายหญิงที่เจาะจงอย่างตรงไปตรงมา

ไม่ได้งอนง้อแต่อย่างใด ทำยที่สุดปาปิญองโบกมือให้เธอหยุดพูดเรื่องบิลและชำระเงินที่เคาน์เตอร์ แต่โดยดี

หญิงสาวเดินไปหยิบกระเป๋าหลังร้าน และเดินเข้าไปหาเพื่อนรุ่นน้องที่เธอนั่งสนทนาอยู่ ด้วยในตอนแรกพร้อมกับยื่นนิ้วชี้สอดเข้าไปในมือของอีกฝ่ายหนึ่ง และเธอก็เดินไปหาสาวผมยาว ในชุดสายเดี่ยวกำมะหยี่สีดำทำกิริยา "สอดนิ้ว" ในแบบเดียวกัน "แบบคราวก่อนไม่เอานะ" สาวชุดกำมะหยี่ดำกระเซ้า มักเป็นที่รู้กันว่า ถ้าใครได้รับกิริยา "สอดนิ้ว" จากเพื่อนร่วมงาน คำคั้นนั้น มักจะเจอลูกค้าในแบบที่ใกล้เคียงกัน "โหพี่ นี่เปิดจริงนะ เพิ่งมาเมืองไทยครั้งแรก" หญิงสาวที่โดนรุ่นพี่กระเซ้าตอบกลับ เธอยกมือไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์บนหิ้งก่อนจูงมือนายปาปิญองที่แบกของพะรุพะรังออกจากบาร์

นา เจ้าของบาร์ย้ายที่นั่งจากภายในเคาน์เตอร์ออกมา นั่งสนทนากับหญิงสาวคนหนึ่งทีโต๊ะหน้าร้าน เธอเอ่ยวิจารณ์รูปร่างหน้าตาของลูกค้าที่มานั่งดื่มกับหญิงสาวชาติเดียวกันว่า "ดูไฉนนั้นสิ อย่างนี้ไม่ถูกต้อง มีอย่างไหนพาเมียมาด้วย เอาเมียกลับไปนอนซะไป" หญิงสาวร่วมโต๊ะกับเธอเสริมว่า "รูปร่างใช้ได้นะ แต่ทรงผมไม่ไหวต้องพาไปเปลี่ยนซะหน่อย"

เจ้าของร้านยิ้มที่มุมปากเมื่อเหลือบไปเห็นลูกค้ารายใหม่ของร้าน ขณะที่คู่สนทนาของเธอเปรยว่า "มาอีกแล้วติดใจอะไรนักหนา" ลูกค้ารายใหม่เป็นชายวัยกลางคนรูปร่างเล็กใส่แว่นตาสวมเสื้อคลุมสีดำซิปรถซูปเปอร์ เขาจอดรถหน้าร้าน และเดินตรงลี้วไปนั่งที่เคาน์เตอร์ซึ่งสาวที่สวมเสื้อเปลือยไหล่โหว่รอยสักที่ต้นแขนทั้งสองข้างนั่งอยู่ก่อนแล้ว หญิงสาวส่งยิ้มหวานให้ ฝ่ายชายสั่งน้ำอัดลม และถามฝ่ายหญิงถึงเครื่องดื่ม เธอสั่งน้ำส้มสำหรับตัวเอง ฝ่ายชายจุดไฟให้เมื่อฝ่ายหญิงหยิบบุหรี่เตรียมจะสูบ หญิงสาวเอ่ยเป็นภาษาไทยขอบคุณและทักทายว่าสบายดีหรือไม่ และเดินไปจุดเชื้อเล่นสติกเกอร์ให้กับลูกค้าของเธอที่กระดาน เมื่อเครื่องดื่มของทั้งสองฝ่ายมาพร้อมอยู่ตรงหน้า หญิงสาวยกแก้วขึ้นชนกับแก้วของลูกค้าและพูดขึ้นว่า "โชคดีค่ะ"

ระหว่างการนั่งดื่มด้วยกัน หญิงสาวเพียงแต่ยิ้มอย่างเอียงอาย โดยที่ฝ่ายชายเอื้อมมือมาจับบริเวณต้นขาของเธอและหมุนเก้าอี้ไปมา มีเสียงดังจากโต๊ะสติกเกอร์ว่า "ลุงจอร์ห์นเล่นสติกเกอร์ได้แล้ว แหมเนื้อหอมจังนะเดี๋ยวนี้" เจ้าของเสียงคือสาวชุดสายเดี่ยวกำมะหยี่เช่นเดิม "ลุง" เป็นคำนำหน้าที่แสดงความคุ้นเคยซึ่งผู้หญิงในบาร์เปียร์มักเติมหน้าชื่อของลูกค้าที่อยู่ในวัยกลางคน เธอเล่นชนะมาหลายเกมส์ และในคำคั้นนี้การเล่นสติกเกอร์เกือบจะเป็นกิจกรรมหลักในการทำงาน "มาเจอกันหน่อยเกมส์นี้" หญิงสาวพูดเป็นเชิงท้าทายในเกมส์การแข่งขันที่กำลังเริ่มขึ้น

เมื่อลุงจอร์ห์นลุกออกไปเล่น หญิงสาวที่นั่งอยู่กับเขาหันไปพูดกับพนักงานแคชเชียร์ในเคาน์เตอร์ว่า "พี่ทำไมใคร ๆ มองหนูแปลก ๆ เวลาออกไปกับลุงจอร์ห์น" ผู้ถูกถามไม่ยอมสบตา

เอ่ยปากตอบโดยไม่เงยหน้าว่า “ไม่มีอะไรหรอกมั้ง ได้ไปกับแขกก็ดีแล้ว” ผู้ถามได้แต่เก็บปริศนาไว้ในใจ เธอรู้เพียงว่าลุงจอห์นเป็นลูกค้าที่ผู้หญิงในบาร์หลายคนรู้จัก ยามที่เขาเดินเข้าร้าน พนักงานหลายคนเอ่ยปากทักทายแต่ไม่มีหญิงสาวคนใดนั่งติดกับเขาแม้เพียงซักคนเดียว ตัวเธอเองเพิ่งมาทำงานได้ไม่ครบเดือนดิ๊กกลับได้ออกไปกับลูกค้าวัยย่างเข้าห้าสิบปีคนนี้ติดต่อกันนานนับสัปดาห์

หญิงสาวได้ยินเสียงเฮดังขึ้น เธอหันไปที่โต๊ะสนีกเกอร์ซึ่งตั้งอยู่กลางร้าน กระจ่างนั้นสาวร่างเล็กผอมยาวชุดสายเดี่ยวกำมะหยี่สีดำกำลังก้มตัวเผยเห็นเนินอกบนนมหนึ่งของโต๊ะ ขณะที่ลุงจอห์นยืนอยู่อีกฝั่งหนึ่งกำลังเล็งลูกสีดำ เขากำลังเป็นฝ่ายจะได้ชัยชนะหากสามารถยิงลูกสีดำลงหลุมได้ในเกมส่นี่ แต่เมื่อเช็กส์ถูกหญิงสาวชุดกำมะหยี่สีดำนำมาใช้ทำลาย เชิญชวน การเป็นฝ่ายรองในเกมส่นการแข่งขันถูกพลิกบทบาทกลายเป็นฝ่ายที่เหนือกว่าอย่างคาดไม่ถึง ทุกอย่างก็เป็นไปตามความต้องการของหญิงสาวในชุดกำมะหยี่สีดำ ลุงจอห์นยิงลูกสีดำเฉียดปากหลุมเพียงเล็กน้อย หญิงสาวยิ้มอย่างมีชัย ถึงคราวเธอยิงลูกสีดำบ้างและได้รับชัยชนะไปอย่างง่ายดาย เสียงปรบมือดังขึ้นประปราย ผู้มีชัยเดินอ้อมมายืนมือให้จับและกล่าวขอบคุณ คู่เล่นของเธอเอ่ยคำเดียวกัน

ลุงจอห์นเดินกลับมาหาสาวผมสั้นที่นั่งรออยู่แล้วที่เก้าอี้บริเวณเคาน์เตอร์ตัวเดิม เขาก้มลงหอมแก้มและถามว่าจะดื่มอะไรอีกไหมเมื่อเหลือบเห็นน้ำส้มในแก้วพร้อมลงไปกว่าครึ่ง หญิงสาวส่ายหน้า ฝ่ายชายสั่งเก็บเงินพร้อมพูดเป็นภาษาไทยเสียงไม่ชัดเจนนักว่า “เก็บตั้งค์และเปย์บาร์ด้วย” หญิงสาวหายไปหลังร้านหยิบเสื้อตัวนอกสีดำและกระเป๋าเดินออกมาซื้อขนมช็อกโกแลตคัสตังม เธอไม่ได้ทำกิริยา “สอตนั๊ว” เช่นสาวที่ออกไปกับนายปาปิยองเมื่อครู่นี้

“มันคงไม่เคยเห็นเมียลุงจอห์นว่าผอมและดำขนาดไหน” เสียงจากนางหนึ่งเปรยขึ้นมาดัง ๆ หลังจากสาวผมสั้นออกจากร้านไป พนักงานแคชเชียร์เปลี่ยนเรื่องสนทนา เธอพูดกับเจ้าของเสียงแรกว่า “วันนี้แขกน้อยจัง คงจะเข้าตอนดิ๊ก ๆ เมื่อคืนนี้ดีสองเริ่มมีแขก กว่าจะได้ปิดร้านเข้านอนเกือบเจ็ดโมงเช้า” แคชเชียร์พูดยังไม่ทันจบประโยค ชายหนุ่มสามคนเดินเข้าร้านเลือกที่นั่งบริเวณเคาน์เตอร์ สั่งเครื่องดื่มเป็นเหล่าต่างประเทศ เจ้าของร้านเดินมาทักทายถามเป็นภาษาอังกฤษกับชายหนุ่มหนึ่งในสามคนว่า “มาถึงเมื่อไร” เขาตอบว่าเมื่อค่ำวานนี้ก็เลยเพิ่งออกเที่ยววันนี้ หญิงสาวยิ้มหวานตอบรับ

กระจ่างนั้นมีเด็กสาวเขาสองคนเดินเข้ามาในร้านพร้อมตะกร้าห้อยคอ มีของจิปาละที่เป็นสัญลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ของเธอ มีทั้งหมดวก ไปปีสูบนุหรีที่ทำด้วยเงิน พวงกุญแจ และกระเป๋าผ้าใบเล็ก ลูกค้าหนึ่งในสามหันไปหยิบหมวกในตะกร้าทดลองสวม เพื่อนฝูงของเขาหันมามอง

อย่างตื่นเต้นและหีบขึ้นทดลองสวมบ้าง ต่างฝ่ายต่างดูความแปลกประหลาดของตนและหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กับ เด็กสาวที่ชายของประจำกลุ่มชาติพันธุ์ของเธอก็หัวเราะและนิกข์เข้าไปด้วยเช่นกัน หมวกเหล่านี้มีเพียงผู้หญิงเท่านั้นที่ใส่เป็นสัญลักษณ์ประจำกลุ่มแต่พวกผู้ชายเหล่านี้กลับนำไปสวมใส่ เด็กสาวคนหนึ่งยกนิ้วหัวแม่มือไปและบอกว่า “แฮนซั่ม” เรียกเสียงฮาอีกครั้ง ชายหนุ่มทั้งสามคนตกใจซื้อหมวกขาวเขาคคนละใบและถือโอกาสสวมใส่ขณะนั่งดื่มในบาร์ เจ้าของร้านส่งยิ้มและพูดติดตลกว่า “คืนนี้ใส่ไปเที่ยวดิสโก้เฮลล์สิ”

ก้อยสาวผมสั้นหน้าตาราวกับเด็กมัธยมปลายมองดูภาพตรงหน้าแล้วแอบอมยิ้ม เธอเอ่ยถามรุ่นพี่ผมสีทองว่า “ไม่ไปนั่งกับเขาหรือพี่” สาวผมทองตอบว่า “ไอ้พวกนี้มันไม่ค่อยมีศักดิ์ศรีหรอกอีกอย่างมาเมืองไทยหลายหนแล้ว รู้มาก รำคาญ”

ระหว่างนั้นชายวัยราวสี่สิบเศษ ศีรษะล้านครึ่งหัว รูปร่างสันตจจรดจักรยานยนต์ไว้หน้าร้านและเดินตรงเข้าภายในร้าน เสียงจากสาวผมสีทองตะโกนเข้าไปในร้านว่า “พี่ ช่างมาแล้ว” สาวผมทองพูดจบเธอเดินไปที่เคาน์เตอร์บอกพนักงานแคชเชียร์ว่าเธอขอออกไปเช็คอีเมลที่ร้านข้าง ๆ ลักครู่

ส่วนลูกค้าคนดังกล่าวที่สาวผมทองตะโกนทิ้งท้ายไว้เดินตรงเข้าไปหาสาวใหญ่ที่ใส่เสื้อเอวลอยเผยเห็นสะตือ ซึ่งเธอนั่งหลบมุมอยู่ด้านในและกำลังพนควันบุหรืตามลำพัง เธอวางบุหรืลงและลุกขึ้นกอดฝ่ายชายส่งยิ้มหวานหยาดเยิ้ม “สบายดีไหมคะ” เสียงทักของเธอ ชายหนุ่มหอมแก้มเธอ และสั่งเบียร์ให้ตนเองและหญิงสาว เมื่อพนักงานเสิร์ฟเครื่องดื่มไว้ตรงหน้า หญิงสาวยกขวดเบียร์ขึ้นกระทบกับเบียร์ของอีกฝ่ายหนึ่ง เธอกล่าวคำว่า “โชคดี” และยกขึ้นดื่ม ระหว่างนั้นเธอลุกขึ้นยื่นเอามือทั้งสองเกี่ยวคอฝ่ายชายและก้มลงจูบที่ริมฝีปาก เสียงเรียกจากโต๊ะสนุ๊กเกอร์ว่าถึงคราวของเธอในการเล่น เธอเอ่ยปากขอตัวกับลูกค้าออกไปที่โต๊ะ ฝ่ายชายย้ายที่นั่งมาอยู่ในมุมที่สามารถชมรายการแข่งขันฟุตบอลในโทรทัศน์ได้ถนัดมากขึ้นและนั่งดื่มพลาซมรายการกีฬาไปพลาง

สาวผมทองเดินกลับเข้ามาในร้านสีหน้าของเธอดูผิดจากคราวแรกมาก หญิงสาวแจ่มใส ร่าเริงมากขึ้น เธอบอกกับเจ้าของร้านว่า “ไอ้ตุ้มมันเขียนมาว่าส่งเงินมาให้ร้อยปอนด์ พรุ่งนี้ไปเบิกได้ และมันจะมาเดือนหน้าวันที่สี่” เจ้าของร้านรับฟังด้วยสีหน้าเรียบเฉย เธอเดินเข้าไปในเคาน์เตอร์เปลี่ยนเพลงให้เป็นจังหวะเร็วแบบดิสโก้ บรรยากาศของบาร์เริ่มทวีความครึกครื้นมากขึ้นเมื่อเวลาล่วงเลยเข้าไปราวตีหนึ่งเศษ

ลูกค้าหญิงชายคู่หนึ่งก้าวเข้ามาบริเวณร้าน ฝ่ายหญิงรูปร่างเล็กผมหอมดำ ยาวประป่าดวงหน้าเป็นรูปไข่ แต่งหน้าบาง ๆ เธอใส่เสื้อเกาะอกสีครีมเผยเห็นช่วงไหล่กลมมนผิวขาวนวลคู่กับ

กางเกงสีน้ำตาล ฝ่ายชายเป็นหนุ่มตะวันตก หน้าตาคมคาย รูปร่างสูง เมื่อยืนเทียบเคียงกับคู่ของเขา ส่วนสูงของฝ่ายหญิงอยู่ในระดับไหล่ หญิงสาวทักทายพนักงานบางคนในร้าน เธอเลือกที่นั่งให้ตนเองกับเพื่อนชายบริเวณโต๊ะด้านหน้าริมทางเท้า เจ้าของร้านเดินไปทักทายทั้งคู่ สาวในชุดเกาะอกยิ้มเล็กน้อยแล้วเริ่มบทสนทนาว่า “เขาให้ไปขอวีซ่า จะพาไปเบลเยียม” เจ้าของร้านไม่ตอบ เพียงแต่ทำท่ารับรู้และพูดคุยกับฝ่ายชายถามถึงแผนการท่องเที่ยวในประเทศไทยและกำหนดเดินทางกลับบ้าน ฝ่ายชายถามเธอว่าอยากดื่มอะไร เจ้าของร้านสั่งเครื่องดื่มเป็นเหล่าต่างประเทศยี่ห้อหนึ่ง และยกชนแก้ว จากนั้นนั่งต่อสักครู่จึงเดินออกมาหาพี่สาวของเธอซึ่งนั่งในตำแหน่งแคชเชียร์ พร้อมกับพูดขึ้นลอย ๆ ว่า “คนที่แล้วก็บอกว่าจะพาไปอังกฤษ นี่เปลี่ยนคนมาอีกแล้ว บอกจะไปเบลเยียม เดียวก็เหมือนนั่งหนอย ฝรั่งเศสบอกว่ารักชอบ ก็แจ้นลาออกตามไปอยู่กับเขา แล้วเป็นไง โดนทิ้ง นี่จะขอกลับมาทำที่บาร์อีก พี่ป๋องบอกว่า ไม่รับหรอก บอกแล้วไม่เชื่อ อยากจะโง่ ระวังระริตใจนี้กว่าจะมีคนรับเลี้ยง” ผู้เป็นพี่ ได้แต่นิ่งฟัง เธอเองก็กำลังปั่นป่วนทางความรู้สึกในความสัมพันธ์กับลูกค้าบางคนอยู่เหมือนกัน แต่เรื่องแบบนี้ ปรีปากบอกน้องสาวมีหวังโดนตำหนิทำนองเดียวกัน

นายหัวล้าน ลูกค้าของสาวใหญ่ไล่เลื้อยตัวสั้นเผยสะดือที่กำลังออกไปเล่นสไน็กเกอร์ยังคงนั่งดื่มอยู่ตามลำพังอยู่บริเวณเคาน์เตอร์ เว้นห่างเก้าอี้ไปหนึ่งตัวเป็นชายหนุ่มในวัยอ่อนกว่าเขาราวสี่ถึงห้าปี ทั้งคู่เริ่มสนทนากันถึงประเทศบ้านเกิด เมื่อรู้ว่าต่างฝ่ายต่างมาจากประเทศอังกฤษด้วยกัน การสนทนาออกรสมากขึ้น ฝ่ายที่อ่อนเยาว์กว่าละการพูดคุยชั่วคราวหันมาบอกกับพนักงานแคชเชียร์ว่า เขาไม่ชอบเพลงที่เปิดเลยและที่สำคัญเปิดเพลงนี้มาสี่ห้ารอบแล้ว หน้าซ้ายยังเปิดทุกคืนที่เขามานั่งอีกด้วย พนักงานแคชเชียร์ทำหน้าตาเบื่อหน่ายรำคาญใจและตอบไปว่า “แต่ฉันชอบเพลงนี้”

ลูกค้าของสาวใหญ่เมินหน้าจากสาวแคชเชียร์และหันไปยังเพื่อนใหม่ที่ปั่นเรื่องเพลงพร้อมกับพูดขึ้นว่า “นี่แหละเมืองไทยโว้ย—This is Thailand” สีหน้าและน้ำเสียงของลูกค้าชาวอังกฤษรายนี้ออกแววเย้ยหยันต่อชะตากรรมของตนเองที่ต้องยอมจำนนต่อการบริการ แนวคิดในเรื่องลูกค้าคือพระเจ้าไม่อาจใช้ได้เสมอไป อารมณ์ลักษณะนี้ดูจะใกล้เคียงกับเนื้อหาของความสัมพันธ์ระหว่างตัวเขาเองกับผู้หญิงบาร์ ที่เขาจำต้องแวะเวียนมาเฝ้า นั่งดื่มและจ่ายให้กับสาวใหญ่ในบาร์เบียร์ที่เขากำลังติดพันอยู่ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นฝ่ายมีอำนาจในเรื่องการเงินแต่เขากลับต้องเป็นฝ่ายตามใจผู้หญิงที่เขาซื้อบริการ สิ้นคำพูดของนายหัวล้าน หญิงสาวของเขาก็ละจากโต๊ะสไน็กเกอร์เดินมานั่งตักเขาพร้อมหยิบเครื่องดื่มขึ้นชนแก้ว ฝ่ายชายถามเป็นภาษาอังกฤษว่า “อยากกลับบ้านหรือยังหรืออยากดื่มต่อที่นี่” หญิงสาวคิดชั่วคราวแล้วยิ้มหวานตอบไปในภาษาเดียวกันว่า “เล่นสไน็กเกอร์

อีกเกมส์ด้วยกันแล้วค่อยไปนะ” ทั้งคู่ลุกจากเก้าอี้ โดยฝ่ายหญิงจูงมือไปที่โต๊ะสนุ๊กเกอร์ที่ตั้งอยู่กลางร้าน

แม้ว่ากิจกรรมของผู้หญิงในจัสตินบาร์หม่นเวียนเปลี่ยนไปเช่นนี้ทุกคืน แต่ในคืนหนึ่ง ๆ มีความหมายต่อผู้หญิงไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับว่า ผู้หญิงอยู่ในสถานการณืแบบใด คำนี้อาจเป็นบทเรียนต้น ๆ ของสาวหน้าใหม่ที่ยังขาดประสบการณ์อย่างก๊อช เธออยู่ในช่วงเวลาเรียนรู้เฝ้าดูการแสดงจากรุ่นพี่ ในวันนี้เธอยังไม่กล้าเข้าหาลูกค้าด้วยเหตุผลต่าง ๆ นานา แต่เธอก็อาศัยวันเวลาสะสมประสบการณ์เป็นความรู้ รอให้เธอใจกล้ากว่านี้สักนิด ‘เมื่อนั้นคงเป็นคราวของฉันบ้าง’

สำหรับสาวที่มีรอยสักที่ต้นแขน คืนนี้แม้เธอยังเป็นสาวเนื้อหอมมีลูกค้าอย่างลุดจอร์หันมาแวะเวียนติดต่อกันนานนับสัปดาห์ แต่เธอก็จะรู้สึกขุ่นเคืองใจกับรอยยิ้มที่แฝงเลศนัยของเพื่อนร่วมงาน และบ่อยครั้งที่อดคิดและหัวนเกรงในการเผชิญกับลูกค้าหน้าใหม่ที่มึบตบทางเซ็กส์แปลก ๆ แตกต่างกันไปและเป็นเรื่องที่เราารู้สึกเลวร้ายเป็นที่สุด ทั้งต้องเจ็บปวดและขยะเขยง แต่เธอก็ยินดีโอนอ่อนผ่อนตามลูกค้า คิดเสียว่า ‘ช่างมันเถอะ เอา เงิน เงิน เงิน ไว้ก่อน’ เธอบอกกับตัวเองทุกครั้งที่ความรู้สึกแย ๆ ผุดขึ้นมาในใจ

คืนนี้ หญิงสาวที่เพิ่งไปเสริมแต่งคางออกจะโชคดีกว่าใคร นายป้าปิญองหน้าตาก็ไม่เลวนัก ยังหนุ่มแน่น พาไปเที่ยวไหนไม่ค่อยรู้สึกขายหน้ามากเท่าต้องไปกับคนแก่ ๆ ถึงแม้จะดูไม่ภูมิฐาน หรืออบอุ่นเท่าหนุ่มใหญ่บางคนก็เถอะ ที่สำคัญเพิ่งมาเมืองไทยครั้งแรก แต่ที่แน่ ๆ หลายนคนคงอิจฉาเธอไม่น้อย ‘ดูอย่างสาวผมทองสิ ยังแอบมากระซิบถามว่า ลูกค้าพักที่ไหน ขึ้นบอกความจริงยายนี้มีหวังไปเคาะห้องพักแน่’

ในคืนเดียวกัน สาวชุดกำมะหยี่สีดำใช้เวลาตลอดคืนเล่นสนุ๊กเกอร์ เธอทำท่ายิ้มอย่างมีชัยเมื่อลูกค้าฝีมือดีที่ทำท่าเป็นต่อในเกมส์ช่วงแรก แต่ต้องมาพ่ายแพ้ท่าทางเข้ายวนของเธอในเกมส์สุดท้าย เพลิดเพลินกับการหยอกล้อทักทายลูกค้ารายอื่น ๆ คืนนี้เธอไม่อยากออกไปกับลูกค้าคนไหน ๆ ทั้งสิ้น และตลอดสัปดาห์นี้อาจไม่ต้องการไปกับใครเลยถ้าไม่ถูกใจลูกค้าคนใดเป็นพิเศษ นอกจากเธอจะไม่เดือดร้อนเรื่องเงินทองแล้ว เธอกำลังจะเตรียมตัวเป็น “มาดาม” ฮอลแลนด์” เสียด้วยซ้ำไป

สำหรับสาวใหญ่หน้าตาแบบคนสวยเข้ม ใส่เสื้อตัวสั้นเผยให้เห็นสะดือกับกระโปรงปิดกันเล็กน้อย คืนนี้ เป็นเช่นอีกหลายคืน ใคร ๆ อาจมองว่า ลูกค้าที่อยู่ประจำในเชียงใหม่ไม่น่าสนใจเพราะรู้มาก แต่ฝีมือระดับเธอแล้ว ต่อให้รู้เรื่องเมืองไทยดีแค่ไหน เมื่อมาเจอเธอก็จะเป็นแบบเดียวกับที่นายหัวล้านชาวอังกฤษคนนี้ คือในที่สุดก็ตกอยู่ใน ‘ชั้นดุ่มหลง’ จนได้

คำว่า “มาดาม” เป็นคำที่มักเรียกนำหน้าผู้หญิงที่มีสลิปอนเซอร์ หรือแฟน หรือผัว ที่ส่งเงินมาให้เป็นประจำ

ชีวิตประจำวันในโลกบาร์เบียร์ หมุนเวียนเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ บางคืน...เป็นความน่าเบื่อหน่าย โหดร้าย ชวนเคืองของผู้หญิงบางคน บางคืน...ผู้หญิงบางคนกลายเป็นหญิงสาวทรงเสน่ห์ บางคืน...สำหรับบางคนอดคิดไม่ได้ว่า สักวันหนึ่งคงมีใครรักเธอจริง แต่ทุกคืน...ผู้หญิงทุกคนดูเหมือนจะรู้ว่า สภาพเหล่านี้คือความแน่นอนที่พวกเธอต้องเผชิญ

สรุป

จัสมินบาร์ เป็นตัวแทนของสถานบริการประเภท "บาร์เบียร์" ที่เปรียบเสมือนพื้นที่เฉพาะที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ภายใต้แนวคิดที่ถูกผสมผสานระหว่างความเป็น "ฝรั่ง" และความเป็น "ไทย" การสร้างพื้นที่ใหม่ของบาร์เบียร์ เป็นการสร้างที่สอดรับทั้งในแง่ของสถานที่ ผู้หญิง และการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับลูกค้า การจัดตกแต่งสถานที่ที่มีทั้งจากในลักษณะที่แฝงด้วยเนื้อหาแบบตะวันตก ถูกนำเสนอพร้อมกันกับการปรากฏตัวของอำนาจศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งมีผลต่อจิตใจของผู้หญิง เหล่านี้อาจกล่าวได้ว่าเป็น "ตัวตนร่วม" (collective selves) ของผู้ที่เกี่ยวข้องในบาร์เบียร์ทั้งหมด ขณะที่การปฏิสัมพันธ์เฉพาะบุคคลจะเป็นการนำเสนอภาพลักษณ์ที่สอดรับกับตัวตนร่วมดังกล่าว ดังนั้นจากและตัวตนของผู้หญิงที่ถูกนำเสนอในบาร์เบียร์จึงไม่ได้มีลักษณะที่เป็นสองขั้วที่เป็นคู่ตรงข้าม (binary) ระหว่างความเป็นตะวันตกและความเป็นไทย หากแต่ความเป็นตะวันตกและความเป็นไทยถูกเคลื่อนย้ายไปมาขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ โดยเนื้อหาในการนำเสนอออบอวลไปด้วยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเท็กซัส

ตัวตนร่วมที่จากของจัสมินบาร์สร้างขึ้นได้ส่งผ่านมาสู่การสร้างตัวตนของผู้หญิงบาร์เบียร์ในลักษณะที่สอดรับกัน นับตั้งแต่การปรุงแต่งตัวตนโดยการเลือกรูปแบบของเสื้อผ้าที่เน้นเรือนร่างอย่างเด่นชัด การเลือกใช้เสื้อผ้าเป็นสีดำ การย้อมผมสีทอง การแต่งหน้าทาปากในลักษณะที่โฉบเฉี่ยวในผู้หญิงบางคน กิริยาการสูบบุหรี่ ดื่มเหล้า เหล่านี้ล้วนเป็น "ตัวตน" ใหม่ที่ถูกสร้างขึ้นในบาร์เบียร์ราวกับจะนำเอา "สิ่งต้องห้าม" ใน "ความเป็นผู้หญิงดี" ทั้งปวงมาปรุงแต่งกลายเป็น "ตัวตนใหม่" อย่างจงใจ แน่ใจว่าการปรุงแต่งตัวตนและการสร้างกิจกรรม ล้วนอยู่บนฐานของรสนิยมที่แสดงถึง "ความเป็นของนอก" ไม่ว่าจะเป็น การย้อมผมสีทอง การสูบบุหรี่ยี่ห้อต่างประเทศ การดื่มเหล้าต่างประเทศ หรือการเล่นสไนก์เกอร์ เป็นต้น

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญในการทำงานของผู้หญิง ได้แก่ หนึ่ง อัตลักษณ์ใหม่ที่ถูกสร้างขึ้นภายใต้บริบทของบาร์เบียร์เป็นการเฉพาะ สอง ความสามารถเฉพาะตัวของผู้หญิง เช่น การรู้จักเลือกหัวข้อในการสนทนา การเลือกและวิเคราะห์ลูกค้า การจัดวาง

กิริยาท่าทางการแสดงออกในสถานการณ์ต่าง ๆ และองค์ประกอบสุดท้ายที่สำคัญมากที่สุด คือ การปรากฏตัวของสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อช่วยทำให้ชีวิตมีความหวัง

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Chiang Mai University